

Moramo sa svim tim biti na čistu. Posve ćemo se krivo orijentirati, ako ne budemo računali s tim bitnim zasadama, s tim fundamentalnim tezama, Evandjelja. Samo puna dosljednost u svemu tome očuvat će nas od naivnih iluzija i od fatalnih idejnih zastranjenja.

Stari je hilijazam — vjerovanje u hiljadu godina savršenog dobra na zemlji, pod rukom Božjom — bio tlapnja usijanih glava i krupna teološka zabluda. Ne smijemo ga zamjenjivati novim, modernim!

Dr. Čedomil ČEKADA

OBNOVA SAMSTALNOG ĐAKONATA KOD NAS

„Da li je i gdje je zgodno za dušobrižništvo takve đakone uvesti, imat će da odluče kompetentne biskupske konferencije razne vrsti uz odobrenje vrhovnog poglavara Crkve“. (t. 29. Konstitucije o Crkvi).

Budući da Konstitucija o Crkvi redovnike tretira kao posebnu zajednicu unutar Crkve, nesporno je da se samostalni đakonat unutar redovničkih zajednica može negdje obnoviti i u slučaju kad to općenito ne bi bilo zgodno.

Postavlja se pitanje, da li je uputno kod nas obnavljati samostalni đakonat unutar redovničkih zajednica i u slučaju da to općenito ne bude prihvaćeno.

U prilog mišljenja da je to i uputno i korisno i potrebno navodim slijedeće razloge:

Nijedan od jačih razloga, koji govore protiv općenite obnove samostalnog đakonata kod nas, ne može se primjeniti na samostalni đakonat unutar redovničkih zajednica. — Tu otpada prigovor o odgoju, o školovanju, o uzdržavanju đakona i glede oženjenih đakona.

Odgoj je osiguran putem novicijata i redovničkih pravila, školovanje putem vlastitih nastavnika, uzdržavanje putem dotične redovničke zajednice, dok prigovor na oženjene đakone otpada.

Radi se još o tome, da li je samostalni đakonat unutar redovničkih zajednica koristan i potreban.

Smatram da je najveća korist samostalnog đakonata unutar redovničkih zajednica u tome što omogućava osnivanje malih redovničkih zajednica u župama koje vode svećenici - redovnici.

Svećenici - redovnici dobili bi u đakonu subrata redovnika i ne bi više bili osamljeni. Kad bi k tome pridošao još i brat laik kao sakristan i voditelj kućanstva, eto potpune redovničke zajednice.

Ovakova zajednica omogućila bi vršenje svih dužnosti redovničkog života. Uslijed preuzimanja po đakonu dijela dosadašnjih svećenikovih dužnosti, svećenici bi mogli puno više vremena posvetiti razmatranju i potrebnoj naobrazbi, na neprocjenjivu korist povjerenog im stada, koje bi se napajalo od njihove punine u ispovjedaonici i sa propovjedaonice.

Naravno da ovakove male zajednice ne bi mogle imati onako stalan karakter, kao što ga sada imaju samostani. One bi bile filijale nekog određenog samostana, u kojega bi se pojedinci povremeno vraćali radi obnove u duhu svoje redovničke zajednice.

Uvjeren sam, da će se, obzirom na navedeno, u budućnosti zajednički život redovnika razvijati tako, da će matični samostan biti u centru provincije ili u još kojem jačem centru, a ostalo sve filijale.

To bi u stvari bilo veliko proširenje redovničkih zajednica, mjesto sadašnjih redovnika - župnika pojedinaca.

Druga isto takova korist od obnove samostalnog đakonata unutar redovničkih zajednica bila bi ta, što bi osnivanje filijala redovničkih zajednica omogućilo episkopatu puno lakše sporazumno popunjavanje župa svećenicima - redovnicima, jer bi im vršenje redovničkih dužnosti bilo osigurano. — Dapače redovnicima bi se pružila prilika za savršeniji apostolat po dužnosti „služenja“, u čemu redovnici također treba da prednjače.

Tako obnova samostalnog đakonata unutar redovničkih zajednica otvara za budućnost neslućene perspektive i za redovničke zajednice i za svu Crkvu. — Pa što onda čekamo?! Treba započeti odmah!

U početku mogu se koristiti strana iskustva i priručnici.

Treba izobrazbu negdje pripustiti i pojedincima, a provjeravati je polaganjem ispita.

Istodobno treba započeti i obnovom duha redovničkih zajednica, tako da se kandidati u istoj odmah osjećaju kao ravnopravni članovi iste obitelji. Obitelji u kojoj će samo starješina biti otac i po duhu i po nazivu, a svi ostali, i svećenici i đakoni i laici, jednaka braća, također i po duhu i po

nazivu, bez ikakvih titula i epiteta, pa niti onih znanstvenih; obitelji u kojoj bi za stolom određeno mjesto imao samo starješina kao otac, a ostala braća, kako koji stigne; obitelj u kojoj bi se starost pojedinca računala od dana polaganja redovničkih zavjeta, i sl.

One redovničke zajednice koje imaju Treći Red trebale bi Treći Red više aktivizirati, tako da bi makar i indirektno mogao biti i jedan od izvora kandidata za đakone i laike. Treći Red bi se također mogao pobrinuti i za najosnovniju izobrazbu redovnika u vođenju kućanstva, a eventualno i nekog zanata ili službe, što bi mogli vršiti u slobodno vrijeme bilo za potrebe apostolata, bilo za potrebe dotične redovničke zajednice. — Kao primjer mogu poslužiti koađutori u Salezijanskoj Družbi.

Iz svega navedenoga je jasno, da je obnova samostalnog đakonata unutar redovničkih zajednica u interesu i redovničkih zajednica i episkopata, i da je zaista jedan od uslova za ponovni procvat svete Crkve.

Nemojmo čekati! Nemojmo biti među zadnjima!

M. M.

LITURGIJSKI „AGGIORNAMENTO“ NAŠE KATEHEZE

Ako se sudjelovanje vjernika u Misi zaustavi na izvanjskom dijelu, na misnom tekstu, i ne prodre u jezgro žrtvenog zbivanja na oltaru, ono će u biti ostati „mrtvo slovo“, makar inače bilo ne znam kako dobro ostvareno i ukusno izvađano. Vanjsko sudjelovanje u Misi po svojoj naravi je samo stepenica i instrumenat do pravog, nutarnjeg, sudjelovanja u Kristovoj Žrtvi. A da bi ono doista bilo stepenica do pravog nutarnjeg sudjelovanja, oba se vida moraju usporedo i recipročno razvijati, usavršavati i ostvarivati: S pomoću misnih tekstova prodirati u tajnu i smisao Žrtve, a doživljujući Žrtvu, subjektivno bogatiti misne tekstove otkrivajući u njima „misli Božje“, koje su neistražive i neiscrpljive. (Rim 11, 33). Ako se proces vanjskog i nutarnjeg sudjelovanja ne bude organski razvijao i sraštavao, postoji opasnost da se naši najblistaviji uspjesi na izvanjskom planu pretvore u naviku i šablon, jer bi vanjsko sudjelovanje bez nutarnjih dimenzija i dubine na koncu do-